ప్రేమ పరిమళించిన వేళ

ఆ రాత్రివేళ దీపాలు వెలుగుతున్నా రోడ్లమీద చీకటిదే పైచెయ్యి, వెన్నెల రాత్రి అయినా చుట్టుముట్టిన మబ్బుల సందులలో నుంచి చంద్రకిరణాలు నేలను చేరాలని ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాయి.

ఆ మసక చీకటిలో భయం భయంగా వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ వేగంగా అడుగులు వేస్తూ ముందుకు వెడుతున్న ఆ యువతికి ఆటో కనబడగానే అడుగంటిన ధైర్యం చిగురించింది. ఆటో పిలిచి ఎక్కి కూర్చుంది. ఇంకా అర్ధరాత్రి కాలేదు. చేతి వాచి చూసుకుంది. సరిగా కనపడకపోయినా రాత్రి తొమ్మిది గంటలు కావచ్చు అనుకుంది. తను చేరవలసిన గమ్యం ఇల్లు. ఇంటి అడ్రస్సు చెప్పింది. ఆటో ముందుకు దూసుకుపోతోంది. చేతిలో పుస్తకాల సంచీ మాత్రమే ఉంది. ఆమె ఎక్కడ ఉందో, ఆటో ఎటు వెళుతోందో ఆమె గుర్తుపట్టే స్థితిలో లేదు. వెనక్కి తిరిగి చూసి "వేగంగా పోనీ" అంది. అతను వెనక్కి తిరిగి ఓసారి ఆమె వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి "వేగంగానే పోతోందమ్మా!" అన్నాడు.

ఆమెలోని కంగారు, భయం ఆమె ముఖాన్ని నిశితంగా చూసిన వారికి కనబడుతుంది. ఆటోవాలాకి అవేమీ పట్టలేదు. ఆటో వేగం మరింత పెరిగింది. ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూస్తూనే ఉంది. యమకింకరులవంటి ఆ మనుషులు వెంటపడతారని భయం. తనని వారు చంపేసినా ఫరవాలేదు. మళ్ళీ అక్కడికే తీసుకుపోతారు. యమలోకం ఎక్కడో లేదు అదే. యమకింకరులు వీళ్ళే అనుకుని భయంతో వణికింది. రోడ్డుమీద ఎవరి మాటలు వినబడుతున్నా, ఎవరు కంటపడుతున్నా, వాళ్ళేనని ఉలిక్కిపడుతోంది.

అంత కంగారులోనూ ఆటో ఆ వీధిలోకి రాగానే ఇట్టే గుర్తుపట్టింది. తను పుట్టి పెరిగిన వీధి అది. ఎన్ని వందలసార్లు ఆ వీధిలోంచి నడిచిందో, ఆ నేలంతా తన అడుగు ముద్రలే! గుండెలో ఓ ఆనందరేఖ తళుక్కుమంది.

తన యిల్లు వచ్చేస్తోంది. ఒళ్ళు జలదరిస్తుంటే ఇంటివైపే చూసింది. మూడు రోజుల కిందటి వరకు తనకు సర్వస్వం ఆ ఇల్లే! తనకు అత్యంత ఆత్మీయులు తల్లి, తండ్రి, చెల్లి. 'మునుపటి ఆత్మీయత తనకు ఆ యింట్లో తిరిగి లభిస్తుందా?' తనకి తానే ప్రశ్నించుకుంది. ఆటో దిగి మెట్లు ఎక్కి చూపుడువేలు, మధ్యవేలు కాలింగ్ బెల్ బటన్ మీద పెట్టబోయి చెప్పలేని భయంతో, అర్థంకాని జంకుతో చెయ్యి వెనక్కు తీసుకుంది. తను ఏ తప్పూ చెయ్యకపోయినా మూడు రోజులు శిక్ష అనుభవించింది. లోకం దృష్టిలో తాను మహా పాపి, విధివంచిత.

"నా పైసలియ్యమ్మా!" ఆ మాటలకు తిరిగి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది. ఆటోవాలాకి పైసలివ్వడం మర్చిపోయింది. తిరిగి ఆటో దగ్గరకు వెళ్ళి మీటరు చూసి బాగ్‌లోంచి డబ్బు తీసి అతని చేతిలో పెట్టింది. ఆటో తిరిగి శబ్దం చేసుకుంటూ బయలుదేరింది. 'ఇంతసేపు తనకి ఆటో రక్షణ, తోడు కూడా! ఇప్పుడు మళ్ళీ తను ఒంటరిది!' గుండెలు ఒక్కసారి వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. తిరిగి ధైర్యం తెచ్చుకుని మెట్లు ఎక్కింది. చెయ్యి పైకెత్తి రెండు వేళ్ళతో బెల్లునొక్కింది. ఎవరూ లేచిన అలికిడి వినపడలేదు. తిరిగి బెల్లు నొక్కింది.

"ఎవరూ? ఎవరూ?" అది తల్లి గొంతు. తల్లిమీది మమకారం నరనరాలు మీటినట్లయింది.

బయట లైటువేసి కిటికీలోంచి చూస్తున్న తల్లి కనపడగానే "అమ్మా! నేనమ్మా! త్వరగా తలుపు తియ్యమ్మా!" భయంతో ఒంటరిగా ఇంటి ముందు నిలబడిన ఆమె గొంతు పెగల్చుకుని వచ్చాయి ఆ మాటలు.

"నువ్వా! బిందూ! నా తల్లీ! నా కోసం బతికి వచ్చావా?" చనిపోయిందనుకున్న కూతురు ఎదురుగా కనబడగానే తల్లి పేగు తెంచుకుని వచ్చాయి ఆ మాటలు. గుండెలు బాదుకుంటూనే తలుపు తీసి బయటకు వచ్చి అమాంతం కూతుర్ని వాటేసుకుంది. రెండు వర్షిస్తున్న మేఘాలు పెనవేసుకున్నట్లు ఇద్దరి కన్నీళ్ళు వరదలై పారాయి.

వరద నీరు నేలలో ఇంకినట్లు వారి దుఃఖం హృదయంలో కాస్త కలిసిపోగా "అమ్మా! వాళ్ళు వచ్చేస్తారేమో లోపలికి వెళ్ళిపోదాం!" అంటూ తల్లి చెయ్యి పట్టుకుని లోపలకు రాబోయింది. అంతలో గుండెల్లో ఏదో కలుక్కుమనగా "అమ్మా చెల్లి ఇంకా ఇంటికి రాలేదా?" అంది.

"రాలేదు, చంద్రి నీకు కనబడిందా?" ఆశ్చర్యం, మమకారం పెనవేసుకున్న గొంతుతో అడిగింది.

"అవునమ్మా! జరిగిందంతా చెప్పాలనుకుంది కాని నోరు పెగల్లేదు".

"తనకంటే ముందు బయలుదేరిన చెల్లి, ఆమెతో ఉన్న స్నేహితురాలి చెల్లెలు చెమ్మీ ఏమయినట్లు? తిరిగి ఆ యమకింకరుల కంట పడలేదు కదా?" బిందు ఇంక ఆలోచించలేకపోయింది.

"ఎవరది? ఎవరది? మాట్లాడరేం?" అది తండ్రి నరసింహం గారి గొంతు. పెద్దపులి గాండ్రిపులా ఉంది. ఎప్పుడూ అలాగే ఉంటుంది. ప్రేమ, ఆదరణ, ఆత్మీయతలకు చాలా దూరంగా కోపం, అహంకారం మెత్తినట్లు ఉంటుంది.

తలుపు తీసిన చప్పుడుకు మెళకువ వచ్చిన నరసింహంగారు వీధి తలుపు వరకు వచ్చి ఎదురుగా ఉన్న కూతుర్ని చూడగానే ఉగ్రనరసింహమూర్తి అయ్యాడు.

"ఎందుకు వచ్చావు? వెళ్ళిపో? నువ్వు చచ్చావని తల స్నానం చేసేసా! నీ తల్లి కూడా చేసింది. వెళ్ళిపో! మేమూ చచ్చామనుకో..." గట్టిగా అరిచాడు నరసింహం గారు.

"నే చెప్పేది వినండి నాన్నా!" తన కథ వినిపించాలనుకుంది బిందు

"నువ్వేం చెప్పనక్కరలేదు. నేను వినవలసిన వన్నీ అయిపోయాయి" అన్నాడు. ఈసారి ఆయన కంఠంలో బాధ కనపడింది.

ముందురోజు పేపర్లో కూతురు బిందూ ఎవరితోనో పారిపోయిందని రాశారు. నిన్న వేశ్యాగృహంలో పట్టుపడిందని రాశారు. భార్యాభర్తలు ఆ వార్త వినలేకపోయారు. పైగా కూతురు కనపడటం లేదని పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చినందుకు వారేదో వెతికి కూతుర్ని తీసుకొచ్చి తీర్పు చెబుతారనుకుంటే కొరివితో తలగోక్కున్నట్లయింది.

"నీ కూతురు వేశ్యాగృహంలో పట్టుబడింది. రండి" అని పోలీసుల నుంచి వర్తమానం. నరసింహంగారు ఆ అవమానం భరించలేక భార్యతో కలిసి ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకున్నాడు. కాని భార్య, కావలసిన వాళ్ళే "నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా చావడమేమిట"ని చీవాట్లు పెట్టారు. పైగా "ముందు వెళ్ళి మీ అమ్మాయో కాదో చూసుకోండి? అప్పుడేమి చెయ్యాలో ఆలోచించండి" అన్నారు. ఆయనకి కూడా ఆ సలహా నచ్చింది. పుట్టెడు అవమానం కడుపులో దాచుకుని నిర్వికారంగా నరసింహం గారు భార్యతో పోలీసు స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు సెల్‌లో ఉన్న అమ్మాయిల నందరిని

చూపించారు. అదేదో వినోదం. అందరిలో బిందు కనపడలేదు. నరసింహం గారు - భార్య ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

'నా కూతురికి ఈ గతి ఎప్పుడూ కలగకూడదు' మనసులోనే ఆ కన్నతల్లి దేముడికి నమస్కరించింది.

ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన నరసింహంగారు "నా కూతురు చచ్చిపోయింది" అంటూ తలార చన్నీళ్ళతో స్నానం చెయ్యక తప్పలేదు. ఎక్కడా కూతురు జాడ కనపడలేదు. పైగా ఎక్కడా శవం కూడా కనపడలేదు. అందుకే ఎవడితోనో పారిపోయిందని ఆ తండ్రి నమ్మాడు. ఇప్పుడు కూతురు ఎదురుగా కనపడగానే ఆ కోపమంతా వెళ్ళగక్కాడు. "కూతురి మీద ప్రేమ ఉన్నా పైకి కనపడనివ్వడు. పో! పో! ఇంకా నువ్వు నా ఎదురుగా ఉంటే నేనేం చేస్తానో నాకే తెలియదు. వెళ్లిపో" అంటూ మరింత గట్టిగా అరిచాడు.

ఆవిడ మాట పూర్తికాకుండానే "ఆ హుసేన్ సాగర్‌లో పడి చావమను. ఇలాంటి వాళ్ళు బతకడం కంటే చావడమే నయం" అంటూ మరింత గట్టిగా అరిచాడు. ఇరుగు పొరుగు వింటారేమోనని ఆవిడ భయపడింది.

"లోపలికి వస్తావా లేదా" అంటూ వీధి తలుపులు మూసేశాడు.

అనాథలా చీకటిలో కలిసిపోతున్న కూతుర్ని ఆపై ధైర్యం లేక, భర్తను ఎదిరించి బతకలేననుకున్న ఆ తల్లి కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తూ లోపలికి అడుగులేసింది.

"ఈ మగవారు ఇంటి యజమానులు, ఎక్కడా నిదానమే లేదు. పైగా అహంభావంతో, మూర్ఖత్వంతో, ద్వేషంతో రగిలిపోతూ ఉంటారు. నా తండ్రి చాలా ప్రేమగా, ఆత్మీయంగా ఉండేవారు. ఇదంతా నా దురదృష్టమే కాదు. నా పిల్లలది కూడా! కన్న కూతుర్ని అర్ధరాత్రి వేళ మృత్యువు ఒడిలోకి తోసేసి తలుపు లేసుకుని పడుకున్నాడు తండ్రి. కసాయివాడు కూడా కన్నపిల్లల్ని కడుపులో పెట్టుకుని కాపాడుకుంటాడు. నా కన్న కూతురు ఇక నా కంట పడతుందా! నీతో నే రాలేకపోయిన అభాగ్యురాలిని" అంటూ ఆ కన్నతల్లి ఏడుస్తూనే ఉంది. ఆ ఇంట్లో ఆమెను ఓదార్చేవారే కరువయ్యారు.

"తల్లికి, తండ్రికి అంత దుఃఖాన్ని, అవమానాన్ని కలిగించిన తను చనిపోవడమే నయం. తండ్రి హుసేన్ సాగర్‌లో దూకి చావమని దారి చూపించాడు. ఆ చీకటిలో ఆవేశంతో చావును కోరుకుంటూ అటువైపు నడిచింది.

టాంక్‌బండ్ నిండా జనం తిరుగుతున్నారు. చాలా మంది కూర్చొని ఉన్నారు. హుసేన్ సాగర్‌లో దూకడం చాలా కష్టం. మబ్బులు దాటిన చంద్రుని వెన్నెల తెల్లని పట్టు చాందినీలా నేలను కప్పుతోంది. సాగర్ కెరటాల మీద నుంచి చల్లని గాలి సోకుతోంది. అక్కడక్కడ ప్రేయసీ ప్రియులు, నవజంటలు సరస సంభాషణలలో తేలిపోతున్నారు. తండ్రి చచ్చిపొమ్మన్నాడు. ముక్కు మొహం తెలియని ఆయా ఆ సుడిగుండం నుంచి కాపాడింది. పైగా చేతిలో డబ్బు పెట్టి జీవితాన్ని వెతుక్కోమని, ప్రాణాలకు తెగించి ఆ నరకం నుంచి తప్పించుకోడానికి సహాయం చేసింది. ఈ జన్మలో ఆమె రుణం తీర్చుకోలేను. అయినా ఆ నరకంలో నేనే పొరపాటున అడుగుపెట్టాను. ఆ రాజు మోసం చేశాడు. హోరు వానలో బస్టాపులో నిలబడిన తను ఆ రాజు మాటలు నమ్మి కారు ఎక్కింది. రాజెవరో పూర్తిగా తెలియదు. అప్పుడప్పుడు కనపడి నవ్వుతూ పలకరిస్తాడు. ఆ పరిచయంతో అతని మాట నమ్మింది. కాఫీ తాగుదామని క్లబ్బుకు తీసుకువెళ్ళి మోసం చేసి గదిలో బంధించాడు. ఆయా రక్షక భటునిలా గదిలో అడుగుపెట్టింది. ఏ మగవాడు గదిలోకి రాకుండా రెండు రాత్రులు కాపాడింది. ఎవడో వచ్చి డబ్బు సంచి మీదకు విసిరితే భయంతో తాను వణికిపోయింది. పారిపోవడానికి పనికొస్తుందని కొంత డబ్బు చేతిలో పెట్టింది. రాత్రి 9 గంటలకు చౌకీదారు మారేవేళ. కొత్త వాళ్ళు వచ్చి భోజనం చేసేవేళ వెనక తలుపు తాళం తీసి పారిపొమ్మని పంపించేసింది. అప్పుడే చూసింది పక్కగదిలో ఏడుస్తున్నవారు తన చెల్లి, ఆమె స్నేహితురాలు చంద్రి అని. వారిని తానే ముందు పంపించేసింది. వాళ్ళు ఏమైపోయారో? ఆ కిరాతకుల చేతికి చిక్కకూడదు. పదే పదే అనుకుంది. ఇంకా అక్కడే ఉంటే తనకూ ప్రమాదమే. తాను బతకాలి. చావ కూడదు. ఆయా కాపాడింది. ప్రాణం పోసుకోవడానికి, డబ్బు చేతిలో పెట్టింది రక్షించుకోవడానికి"

అప్పుడే తాను ప్రేమించిన సందీప్ గుర్తుకొచ్చాడు. ప్రాణ స్నేహితుడు సందీప్. అతని మీద ప్రేమ వెన్ను చరచినట్లయింది. ఆటో ఎక్కి బేగంపేట పోనిమ్మనమని చెప్పింది. ఆ ఫ్లాటు అడ్రసు తెలుసు. నెంబరు తెలియదు. చౌకీదారునడిగినా చెబుతాడు. కొండంత ఆశతో సందీప్ కోసం బయలుదేరింది.

సందీప్, తను ఎంతగానో ప్రేమించుకున్నారు. అతను ఇంజనీరింగ్ నాల్గవ సంవత్సరం, తను ఎం.సి.ఎ. మొదటి సంవత్సరంలో ఉండగా ఒక కంప్యూటర్ సెంటర్‌లో పరిచయమై గాఢ ప్రేమికులయ్యారు. ఒకరోజు సందీప్ మోటారు సైకిల్ మీద ఇద్దరూ వెళుతుండగా తండ్రి కంట పడ్డారు. బిందు ఇంటికి తిరిగి వచ్చాక తండ్రి నానా ఛీవాట్లు పెట్టాడు.

"అతను బాగానే ఉన్నవాడు. చక్కని చదువు కూడా ఉంది" అంది తల్లి నసుగుతూ.

బిందూ తన ప్రేమ విషయం తల్లికి ముందే చెప్పింది.

"నోరు ముయ్యవే. వాడెవడో బాగున్నంత మాత్రాన పెళ్లి చేసేస్తామా? కులం, గోత్రం, వంశం అన్న చూసుకోనక్కరలేదా? ఇంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టి చదివిస్తున్నా, వెర్రి వేషాలు వెయ్యక చదువుకోమని చెప్పు. నా పిల్లలు బుద్ధిమంతులు కావాలి. వెకిలి వేషాలు వెయ్యకూడదు. ఆ కుంక ఎవడో కాని మరెప్పుడు నా కంట పడకూడదు. జాగ్రత్త" అంటూ ఆయన వీధిలోకి వెళ్లిపోయాడు.

బిందుకు ఏడుపు రాలేదు. ఆలోచిస్తే తండ్రి మాటలు నిజమే అనిపించింది. ఏ కన్నతండ్రైనా బిడ్డల మీద అటువంటి ఆశే పెట్టుకుంటాడు. తన ప్రేమకోసం తల్లిదండ్రులకు బాధ కలిగించకూడదనుకుంది. అదే విషయం సందీప్‌కు చెప్పింది. అతను కూడా "ఉద్యోగం దొరికిన తరువాత, నీ చదువు పూర్తయిన తరువాతే పెళ్లి చేసుకుందాం. అంతవరకు కాస్త దూరంగా ఉందాం" అన్నాడు. ఆ మాట మీదే ఇద్దరు నడుచుకుంటున్నారు.

అతనికి చదువు పూర్తయిపోయి ఉద్యోగంలో చేరాడు. అప్పుడప్పుడు కలుస్తూనే ఉన్నారు. ఒకరి ప్రాణం మరొకరి దగ్గర ఉన్నట్లుగా బాధగా విడిపోతున్నారు. "ఏ అవసరమొచ్చినా నాకు చెప్పు, నేనున్నానని మరిచిపోకు". అతను ఆత్మీయంగా అన్న మాటల్ని భద్రంగా మనసులో దాచుకుంది. అందుకే తన కష్టం చెప్పుకోడానికి అతని దగ్గరకు బయలుదేరింది.

బిందు తిరిగి వెళ్ళిన కొంత సేపటికి తిరిగి బెల్లు మోగింది. తలుపు తెరవాలనుకున్న తల్లి లేచి వచ్చింది.

"ఆ శనిదే మళ్ళీ వచ్చి ఉంటుందా? నే తీస్తానుండు" మనసులో కూతురు ఏమయిపోయిందో అన్న బెంగ ఉన్నా పైకి కఠినంగా నటిస్తూ వెళ్లి వీధి తలుపు తీయబోయాడు.

"అమ్మా! నేను, తలుపు తియ్యమ్మా!" అంటూ తలుపు దబదబ బాదుతున్న చప్పుడయింది.

"చిమ్మీ! చిమ్మీ!" అంటూ చిన్నకూతురు గొంతు గుర్తుపట్టిన ఆ తల్లి లేచి వచ్చింది.

"అమ్మా, నాన్నా" అంటు చెమ్మీ, చంద్రి తలుపులు తోసుకుంటూ లోపలికి వచ్చారు. భయంతో వణుకుతూనే ఉన్నారు.

"అమ్మా! అమ్మా! అక్క రాలేదా?" తలుపులు మూసేస్తూ తల్లిని అడిగింది.

"వచ్చింది. మీ నాన్న వెళ్ళిపొమ్మనడంతో వచ్చినదారినే వెళ్ళిపోయింది".

తల్లి ఏడుస్తూ చెప్పిన మాటలకు చెమ్మి కంగారుపడి ఏడుస్తూనే జరిగినదంతా చెప్పింది.

"నా బిందూ! ఏ పొరపాటు చెయ్యదని నాకు తెలుసమ్మా! తల్లీ.... ఎక్కడున్నావే" అని తల్లి ఏడుస్తూనే మొదలు నరికిన చెట్టులా నేలకూలింది.

పోలీసు స్టేషన్‌లో కంప్లైంటు ఇవ్వడానికి చెమ్మీ చంద్రి సిద్ధమై తల్లిని చూసి ఆగిపోయి, ఆమెను పట్టుకున్నారు. చెమ్మి ఆమె మీదపడి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చారు.

నరసింహంగారిలో తెలియని బాధ బయలుదేరింది. తను చేసిన పని ఎంత ప్రమాదకరమైందో తెలుసుకుని ఆయన కూడా బయలుదేరబోయి భార్యదగ్గరగా వెళ్ళాడు. చంద్రి ముఖం మీద నీళ్ళు చల్లగానే ఆమె కాస్త కోలుకుంది. చంద్రి తల్లిదండ్రులు కూడా వచ్చారు. అందరూ కలిసి పోలీసు స్టేషన్‌లో కంప్లైంటు రాసి ఇచ్చారు. వాసు సంగతి కూడా చెప్పారు.

ఆ క్లబ్ పేరు వినగానే వారు ఆ రాత్రివేళ వెంటనే వారిని అరెస్టు చెయ్యడానికి బయలుదేరారు.

బిందూ కోసం అంతా వెతికినా ఎక్కడా కనపడలేదు. ఆ యమకింకరుల చేతికి బిందు దొరికిందేమోనని అందరూ భయపడుతూనే ఉన్నారు. చేతులారా కన్నకూతుర్ని పెద్దపులి నోటికి అప్పచెప్పి, తమ నెత్తిన తామే నిప్పులు పోసుకున్నామని ఆ తల్లి పేగు కదిలేలా తిరిగి ఏడ్చింది.

ఆ రాత్రివేళ ఏం జరుగుతున్నాయో ఎవరూ ఊహించలేకపోతున్నారు. సందీప్ కూడా పోలీసు స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు. పోలీసులు అప్పటికే చమ్మీ, చంద్రి తల్లిదండ్రులతో వచ్చి వెళ్ళిన వివరాలు విని ఆశ్చర్యపోయాడు.

రాజు, సందీప్ స్నేహితుడు కాని చావు బతుకుల్లో ఉన్న రాజు ఫోను చేసి జరిగింది చెప్పడమే కాదు వాళ్ళు తనని చంపడానికి వెంటపడి కత్తితో పొడిచిన సంగతి, అమాయకురాలైన బిందూని మోసం చేసిన సంగతి ఆమెను కాపాడుకోమని చెప్పగానే సందీప్ విని ఆశ్చర్యపోయి పోలీసు స్టేషన్‌వైపు వెళ్ళాడు. కాని బిందు కనపడలేదని తెలిసి చాలా బాధపడ్డాడు. బిందు ఇంటికి వెళ్ళి అడిగారు. వాళ్ళు చెప్పిన సంగతి విని మరింత ఆశ్చర్యపోయాడు సందీప్.

బిందు తనకు దక్కాలి. తన ఫ్లాటుకి వెళ్ళిందన్న గోరంత ఆశతో మోటారు సైకిల్ ఇంటివైపు తిప్పాడు.

గేటు దగ్గరే చౌకీదారు "బిందు అనే అమ్మాయి మీ ఫ్లాటు దగ్గర కూర్చున్నార"ని చెప్పగానే ఉలిక్కిపడి తన ప్రేమదేవత దొరికిందని ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు.

ఆకలితో కడుపులో పేగులు మెలికలు తిరుగుతుంటే బిందు తల్లి రెండు ముద్దలు అన్నం కూడా పెట్టకుండా పంపించినందుకు బాధపడుతూ ఆ గుమ్మం ముందే నేలపై ఒరిగిపోయింది. ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళు చూసి ముఖం మీద నీళ్ల జల్లి పాలు తాగిస్తుంటే సందీప్ అక్కడకు చేరుకున్నాడు. జరిగింది విని తనను వెతుక్కుంటూ ఆమె వచ్చినందుకు ఎంతగానో సంతోషించాడు. తలుపు తాళం తీసి ముందు మంచం మీద కూర్చోబెట్టి తాను వండుకున్న దానిని తినిపించాడు. ఆమె ఏడుస్తూ జరిగింది చెప్పబోయింది. అతనికి అన్నీ తెలుసు. అందుకే చెప్పనివ్వలేదు.

ఆ రాత్రివేళ ఇంటికి వెళ్ళడానికి ఆమె అంగీకరించలేదు. తండ్రి గుర్తుకురాగానే భయంతో సందీప్ వాడిలో వాలి అలాగే నిద్రపోయింది. సుఖ దుఃఖాలను శాసించ గలిగేది ఆ నిద్రమాత్రమే.

రాత్రివేళలో జరిగినదంతా మరిచిపోయినట్లు సూర్యకాంతితో ఊరంతా వెలిగిపోతోంది. పొద్దుటే పేపర్లో రాజును ఆ క్లబ్బు మనుషులు చంపేసినట్లు వచ్చిన వార్తకు బిందు హృదయం చల్లబడింది. కాని తప్పించుకోలేని ఆయా ఆత్మహత్య చేసుకుందన్న వార్త భరించలేకపోయింది. ఆత్మబంధువు పోయినట్లు బాధపడి సందీప్‌కు చెప్పబోయింది. అవన్నీ నాకు రాత్రే తెలుసు అన్న అతని మాటలకు ఆశ్చర్యపోయింది.

వారి హృదయాలలో ప్రేమ పరిమళించిన వేళ అది. పక్కనే ఉన్న ఇరుగు పొరుగు వారి సమక్షంలో సందీప్ ఉంటున్న ఫ్లాట్‌లో వారి వివాహం జరుగుతుంటే ఆమె తల్లిదండ్రులే కాదు చెమ్మీ, చంద్రిలను చూడగానే బిందు ముఖంలో కోటిబల్బులు ఒక్కసారి వెలిగాయి. సందీప్ తనకు చెప్పకుండానే వారిని రమ్మని పిలిచినందుకు మరింత సంతోషించింది.

ఆ కొత్త దంపతుల ప్రేమ పరిమళాలతో ఆ ప్రాంతమంతా ఘుమఘుమ లాడింది.

పత్రిక - మాసపత్రిక, డిసెంబరు 2007.